

Sygn. akt II Ka 319/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSO Waldemar Cytrowski

Sędziowie : SSO Agata Wilczewska - spr.

SSO Marek Ziółkowski

Protokolant : st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale J. G. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2013r.

sprawy **A. G.**

oskarżonego z art.278§1k.k. w zw. z art.64§1k.k. i art.288§1k.k. w zw. z art.64§1k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 9 września 2013r. sygn. akt IIK 79/13

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 3;

- przyjmuje, iż przypisany oskarżonemu w punkcie 1 czyn z art.278§1k.k. stanowi wypadek mniejszej wagi z art.278§1i3k.k. w zw. z art.64§1k.k. i za przestępstwo to na podstawie art.278§3k.k. w zw. z art.34§1i2k.k. i art.35§1k.k. wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

- przyjmuje, iż przypisany oskarżonemu w punkcie 2 czyn z art.288§1k.k. stanowi wypadek mniejszej wagi z art.288§1i2k.k. w zw. z art.64§1k.k. i za przestępstwo to na podstawie art.288§2k.k. w zw. z art.34§1i2k.k. i art.35§1k.k. wymierza oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

- na podstawie art.85k.k. i art.86§1i3k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności i jako karę łączną wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

II. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. K. kwotę 516,60zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

IV. Zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w tym od opłaty za obie instancje.

M. W. C. A. W.

Sygn. akt II Ka 319 /13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 września 2013r. w sprawie o sygn. akt II K 79/13 Sąd Rejonowy w Turku uznał oskarżonego **A. G.** winnym tego, że w dniu 7 listopada 2012 w T. w woj. (...) przebywając w sklepie z telefonami komórkowymi i akcesoriami GSM zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) wartości 500 złotych czym działał na szkodę J. F., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 m-cy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne tj. popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów wymierzył mu karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto wyrokiem tym Sąd Rejonowy uznał oskarżonego A. G. winnym tego, że dnia 7 listopada 2012 w T. w woj. (...) umyślnie dokonał uszkodzenia mienia w ten sposób, że kopnął stopą obutą samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) powodując wgniecenie przedniego lewego błotnika w wyniku którego powstały starty w kwocie 1 422,34 złotych na szkodę firmy (...) w W., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne tj. popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za na podstawie tych przepisów wymierzył mu karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok zaskarżył oskarżony, nie precyzując jakiego rozstrzygnięcia się domaga i jakie zarzuty podnosi. Na rozprawie apelacyjnej oskarżony i jego obrońca wnieśli o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.

Sąd odwoławczy zważył co następuje

Apelacja oskarżonego okazała się celowa i doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że przypisane oskarżonemu czyny stanowią wypadki mniejszej wagi i przez zmianę orzeczonych wobec oskarżonego kar.

Przede wszystkim należy podkreślić, że Sąd I instancji dysponował dostatecznym materiałem dowodowym do uznania oskarżonego za winnego zarzucanego mu przestępstwa z art. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k, z tym, iż Sąd ten powinien był przyjąć, że czyny te stanowią wypadki mniejszej wagi w rozumieniu odpowiednio art. 278 § 3 k.k. oraz art. 288 § 2 k.k.

Uwzględniając bowiem realia rozpoznawanej sprawy uznać należy, że czyny przypisane oskarżonemu stanowią wypadki mniejszej wagi z art. 278 § 3 k.k. oraz art. 288 § 2 k.k. W literaturze podkreśla się, iż wypadek mniejszej wagi to sytuacja, w której okoliczności popełnienia przestępstwa, zwłaszcza zaś przedmiotowo-podmiotowe znamiona czynu, charakteryzują się przewagą elementów łagodzących, które sprawiają, że ten czyn nie przybiera zwyczajnej postaci, lecz zasługuje na znacznie łagodniejsze potraktowanie. Okoliczności te wskazują, że popełniony czyn zabroniony nie jest na tyle niebezpieczny dla społeczeństwa oraz porządku prawnego, aby stosować w stosunku do jego sprawcy zwykłe zasady odpowiedzialności przewidziane za zrealizowany przez niego typ przestępny.

Przy ocenie „wypadku mniejszej wagi” należy brać pod uwagę takie okoliczności jak sposób działania sprawcy, użyte środki, czas i miejsce popełnienia czynu, ale także rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej pokrzywdzonemu i osobowość sprawcy, które są przesłankami wyznaczającymi stopień zawinienia, a który to musi być brany pod uwagę

przy ocenie, czy ma się do czynienia z wypadkiem mniejszej wagi (wyrok SN z dnia 7.10.1997 roku, sygn. V KKN 226/96, OSNKW 1998, nr 1-2, poz. 5, wyrok SN z dnia 4.04.1997 roku sygn. V KKN 6/97, Prok. i Pr. 1997, nr 10, poz. 7).

O wypadku mniejszej wagi przesądza ocena elementów przedmiotowych i podmiotowych składających się na znamiona danego typu czynu zabronionego, ze szczególnym uwzględnieniem elementów rzutujących na stopień społecznej szkodliwości czynu. Zdaniem SN "podstawowym elementem oceny wypadku mniejszej wagi jest stopień społecznej szkodliwości czynu. Oceniając go należy uwzględnić okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k., a więc rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również motywację i cel działania". Istotnym elementem jest także stopień zawinienia, niestanowiący okoliczności rzutującej na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu (wyrok SN z 14 stycznia 2004 r., V KK 121/03, Orzecznictwo Sądu Najwyższego w sprawach karnych 2004, poz. 106, s. 87-88).

Za zastosowaniem w niniejszej sprawie art. 278 § 3 k.k. przemawiają okoliczności popełnienia przestępstwa kradzieży telefonu komórkowego. Wskazać należy, że oskarżony oglądając telefon w sklepie po prostu wyszedł z nim ze sklepu. Przedmiotowy telefon został odebrany przez policję, co spowodowało, że pokrzywdzony odzyskał skradziony telefon. Ponadto wartość szkody (500 zł) nie była znaczna, a wręcz oscyływała na granicy obecnie odpowiedzialności za wykroczenie. Te okoliczności dają podstawę do przyjęcia, iż w niniejszej sprawie powinien znaleźć zastosowanie przepis art. 278 § 3 k.k. Nie bez znaczenia pozostaje również, że w dzień po zaistniałym zdarzeniu oskarżony przybył do sklepu aby przeprosić za swoje zachowanie pokrzywdzonego.

Z kolei w przypadku drugiego z przypisanych oskarżonemu czynów należy wskazać, że pomimo, iż oskarżony umyślnie dopuścił się uszkodzenia mienia, to należy wskazać, że jego działanie nie było zaplanowane, było przypadkowe i polegało na jednokrotnym kopnięciu w samochód. Podkreślenia wymaga również fakt, że żadne inne dowody – poza przyznaniem się oskarżonego do winy nie świadczyły o jego sprawstwie, co prowadzi do wniosku, że oskarżony sam obciążył się odpowiedzialnością za popełniony czyn. Na rozprawie przed Sądem odwoławczym oskarżony przeprosił również za uszkodzenie mienia, którego rozmiary nie były zresztą duże, bo szkodę oszacowano na kwotę 1422,34 zł. Z tych względów Sąd odwoławczy uznał, że i w tym wypadku zastosowanie powinien mieć przepis art. 288 § 2 k.k.

Powyższy pogląd znajduje oparcie w dorobku judykatury. Jak wskazuje Sąd Najwyższy wśród elementów strony podmiotowej istotne są stopień zawinienia oraz motywacja i cel działania sprawcy. Uwzględniać także należy odcienie umyślności, premedytację, dokładność w przygotowaniu przestępstwa, upór w dążeniu do osiągnięcia przestępnego celu, przypadkowość, wpływ innej osoby, obawę przed skutkami działania (zob. wyrok SN z 9 października 1996 r. sygn. akt V KKN 79/96).

Podkreślenia wymaga fakt, że zgodnie ze stanowiskiem judykatury przyjęcie, iż sprawca popełnił przestępstwo w warunkach recydywy, nie wyłącza możliwości uznania go za wypadek mniejszej wagi (zob. uchwała SN z 15 lipca 1971 r., VI KZP 42/70, NP 1972, nr 1, wraz z aprobowaną glosą A. Zelig).

W związku z powyższym Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż przyjął, że każdy z czynów przypisanych oskarżonemu stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. występki z art. 278 § 3 k.k. oraz z art. 288 § 2 k.k.

Konsekwencją łagodniejszej kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu była potrzeba złagodzenia orzeczonych kar, stosownie do stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz stopnia winy.

Mając zatem na uwadze wszystkie okoliczności istotne dla wymiaru kary, ustalone przez Sąd I instancji oraz uwzględniając wytyczne dotyczące wyboru kary określone w art. 58 k.k., a także przyjmując odmienną ocenę prawną czynów oskarżonego dokonaną niniejszym wyrokiem, Sąd odwoławczy za przypisany oskarżonemu czyn z art. 278 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na podstawie art. 278 § 3 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 2 k.k. i art. 35 § 1 k.k., wymierzył karę sześciu miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze trzydziestu godzin w stosunku miesięcznym. Natomiast za przypisany oskarżonemu czyn z art. 288 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na podstawie art. 288 § 2 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 2 k.k. i art. 35 § 1 k.k.,

wymierzył oskarżonemu karę ośmiu miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze trzydziestu godzin w stosunku miesięcznym.

Kary te pozostają adekwatne do stopnia winy oskarżonego i uwzględniają wszystkie okoliczności popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów. Także względy prewencji indywidualnej i generalnej nie uzasadniają orzeczenia kary w większym rozmiarze.

Natomiast na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. Sąd odwoławczy połączył orzeczone wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności i jako karę łączną wymierzył mu karę dziesięciu miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze trzydziestu godzin w stosunku miesięcznym.

Reasumując, na podstawie art.437§1i2k.p.k., Sąd odwoławczy orzekł jak w wyroku.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym Sąd orzekł na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 2 pkt 4, § 2 ust. 3, §§ 19 i 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu, wobec złożonego przez obrońcę oświadczenia, że koszty te nie zostały zapłacone w żadnej części.

Sąd zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za obie instancje, uznając, iż uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na obecną trudną sytuację materialną oskarżonego i wysokość jego dochodów.

M. W. C. A. W.